

GEHEUGEN BIJ BIJEN.

Elk weet, dat indrukken, die wij in onze jeugd ontvangen hebben, meer blijvend zijn dan die van lateren leeftijd. De volgende waarneming, door den heer J. POPHAM medegedeeld, schijnt te bewijzen, dat dit ook bij bijen het geval is.

Op den 29 October 1873 verplaatste hij een bijenkorf in zijn tuin, toen het reeds geheel duister was, over eenen afstand van 12 yards van de oorspronkelijke plaats waar deze gedurende verscheidene maanden gestaan had. Tusschen de eerste standplaats en de tweede bevond zich een dichte struik of boom, zoodat men van de nieuwe plaats van den korf de oude niet zien kon.

Desniettegenstaande vlogen dagelijks een groot aantal bijen naar de plaats waar vroeger hare woning gestaan had, en, wanneer dan de avond kwam, vielen zij uitgeput en door de koude verkleumd neder op het gras in den omtrek. Vele anderen daarentegen, na eerst even rondgekeken te hebben naar haar korf op de oude plaats, vlogen naar die op de nieuwe.

Dit duurde drie-en-twintig dagen lang. Elken avond raapte POPHAM de in het gras gevallen bijen op en bracht deze naar den korf. Toch keerden telkens vele bijen naar de oude plaats terug; en, hetgeen het opmerkelijkst is, de in het gras gevallen bijen, die derhalve den nieuwen weg niet hadden weten te vinden, waren nagenoeg zonder uitzondering oude individu's, die als zoodanig gemakkelijk herkenbaar waren aan de afgesleten kanten der vleugels, terwijl daarentegen de jonge bijen spoedig den nieuwen weg leerden kennen (*Nature* 1874 p. 483.)